

Kiezen voor verbinding

Geliefd mens,

Terwijl we deze weekbrief schrijven, denken we sterk terug aan het drama dat zich twee jaar geleden in Israël voltrok en zich snel en hevig uitbreidde naar Gaza. De situaties daar blijven pijnlijk en uitzichtloos, en de vrede lijkt verder weg dan ooit. Hoe vinden mensen die in strijd verwikkeld zijn ooit weer de weg tot elkaar? Hoe kan vijandschap ooit weer veranderen in nabijheid? Voor zoiets groots kunnen we nauwelijks woorden vinden.

Wat daar gebeurt, is betrekkelijk ver weg. Maar dragen we niet allemaal kiemen van oorlog en vrede in ons? Daar waar gevoelens van boosheid of wantrouwen opkomen, hebben we een keuze: blijven we vasthouden aan die gevoelens en creëren we verwijdering, of richten we ons op een basaal vertrouwen en zoeken we naar verbinding? Wanneer we dit vertrouwen voeden en uitstralen, maar ook letterlijk naar elkaar uitspreken, scheppen we ruimte voor een nieuwe wereld. Wat we geloven, hoe we denken, spreken en handelen, doet ertoe. Misschien herkennen we het: dat een ogenschijnlijk klein gebaar van liefde ineens veel verschil maakt.

Al eeuwenlang wordt het grote verhaal van liefde verteld. Het is ons fundament, onze inspiratie en onze kracht. Vanuit die bedding putten we moed uit het verleden en werken we aan een toekomst waarin liefde en vrede werkelijkheid zullen zijn. Elk gebaar van liefde is zaad voor vrede: een vriendelijk berichtje sturen bijvoorbeeld, een arm om een schouder leggen, of met aandacht luisteren zonder meteen te reageren.

Samenleven in vrede vraagt om grootse daden en om kleine moed: eerlijk kijken naar wat ons afsluit van de ander. Onze kwetsbaarheid niet verharderen tot oordeel, maar openen tot ontmoeting; ons herinneren dat liefde de grondtoon van ons bestaan is. En misschien is dat voor ieder van ons een voortdurende oefening: hoe blijf je openstaan, ook als je gekwetst bent?

Wat is het waardevol om in een gemeenschap een sfeer te scheppen van liefde en begrip, en bewust te kiezen voor wat werkelijk van waarde is. We hebben elkaar vaak nodig om met onszelf of met de ander in het reine te komen, om te doen wat in ons vermogen ligt – te midden van mensen die ons een spiegel voor durven houden en nabij zijn, juist waar het moeilijk wordt. In die verbinding groeit vertrouwen en wordt verandering mogelijk. Ook leren we ons te verzoenen met wat ongewenst onveranderlijk of onvermijdelijk is.

Aan verzoening werken vraagt een lange adem en is nooit 'af'. We zijn geworteld in een traditie van de rondgang – vroeger de Verzoening genoemd. Daar worden gevoelens van liefde opgeroepen en inspiratie gevonden om het onbekende tegemoet te gaan. Wanneer we ons niet laten ontmoedigen, mogen we erop vertrouwen dat daaruit vernieuwing groeit.

En dan nog dit ...

Als je in mensen geloofd hebt die het af lieten weten:
ga dan toch door te geloven.

Als je op een wonder gehoopt hebt dat niet is gebeurd:
ga dan toch door en blijf hopen.

Als je een spoor van liefde wilde nalaten dat werd vertrapt:
ga dan verder met liefde.

Als je gedroomd hebt en daarna ontwaakt:
droom dan verder tot aan de morgen! ¹

Daar ligt ons werk voor vandaag: niet wachten op de wereldvrede, maar zelf een begin maken. Door te luisteren zonder oordeel. Door waar het enigszins kan, vergeving niet uit te stellen. Door de menselijkheid in de ander te zien, hoe moeilijk dat soms ook is. Zo houden we de liefde levend. En elke keer dat we kiezen voor verbinding boven verwijdering, wordt de wereld een beetje mooier. Dan is vrede geen verre droom meer, maar een weg die in onszelf begint – en die we samen gaan.

Met een lieve groet,
zuster Christa de Wit en broeder Bert Wiegman

¹ *En dan nog dit*, gemengd koorliederen nr. 44